

На Отрії

Жозе-Марія де Ередіа

Глянь: западає день, і вітер посвіжив,
Не в'ються оводи уже над чередою,
І тіні довшають. Побудь, побудь зо мною,
Сердечний гостю мій, посланниче богів!

За кухлем молока з гірських моїх ґрунтів
Там, за вершиною Тіфреста сніговою,
Ген-ген побачиш ти Олімп перед собою,
Красу темпейських лук і піерійських нив.

А там Евбея спить на лоні хвиль безмовних
І Ета, де Геракл, конаючи, воздвиг
Останнє огнище і перший свій жертовник.

А там ясний Парнас і непорочний сніг,
Де громовий Пегас, збудившись із зорею,
В свій нестерпний льот рушає над землею